

РЕШЕНИЕ

№ 1525

гр. София, 11.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 26 състав,
в публично заседание на 12.02.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Мирослава Керимова

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **10027** по описа за **2013** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

В АССГ е входирана искова молба от Л. К. Ц. и Т. И. Ц. против Столична община. В същата се твърди, че Л. Ц. е собственик на недвижим имот, находящ се в [населено място], район В., ул. „полк. С. Б.” № 113, съставляващ дворно място с изградена в него двуетажна еднофамилна къща, а именно УПИ IV - 363, кв. 25, К., район В., като в полза на втората било запазено пожизнено право на ползване върху S ид.ч. от имота. Излагат се многобройни факти относно това, че до имота липсва достъп, тъй като не е прокарана улица. Със заповед № 09 – 50 – 1084/04.08.2008г на главен архитект на СО било одобрено изменение на улична регулация, като със същата била предвидена улица до имота на ишците, но се твърди, че същата не е прокарана, като Столична община не извършвала необходимите административни и отчуждителни процедури за прилагане на уличната регулация по влязъл в сила ПУП. Със същата заповед била новопроектирана [улица] до о.т.419д, кв. 25, м. „, [улица]”, за да се осигури достъп до имота на ишците, но от страна на СО не били налице бързи действия, чрез които да се изгради същата улица. В исковата молба се излагат просторни възражения, свързани с обособен проблем – липса на достъп на ишците до имота им, като се правят едновременно две искания: 1. Да се осъди Столична община да заплати на ишците обезщетение за претърпени имуществени и неимуществени вреди в посочен размер за претърпените вреди от невъзможността да се ползва удобно имота според предназначението му и пр. ; 2. Да се осъди Столична община да извърши необходимото действие по прилагане на уличната регулация по влязъл в сила ПУП в частта относно новопроектирана [улица] до о.т.419д, кв. 25, м. „, [улица]”

и изграждането ѝ в срок до една година от постановяването на съдебното решение.

С нарочно разпореждане от 11.10.2013г съдът е приел, че в така подадената искова молба се съдържат две самостоятелни искания: Иск с правно основание чл. 203 и следв. от АПК във вр. с чл. 1 ал.1 от ЗОДОВ и отделно от това самостоятелен иск по чл. 257 от АПК. Исковата претенция по първия иск е за период от 04.08.2008г до датата на предявяване на исковата молба, като цели да установи причинени вреди от незаконосъобразно бездействие на СО, като се осъди СО да заплати обезщетение за същите; а исковата претенция по чл. 257 от АПК цели да установи незаконосъобразно бездействие на СО, като същата се осъди да извърши дължимото действие в определен период след влизане на съдебното решение в сила.

Предмет на настоящото адм.д. № 10027/2013г е втората претенция на ишците, като първата е предмет на адм.д. № 7370/2013г. по описа на АССГ.

В съдебно заседание ишците се представляват от адв. В., който поддържа исковата молба. Претендира разноски по делото.

Ответникът по иска, Столична община, чрез юрк. Т. оспорва иска.

АССГ в настоящия съдебен състав, при извършена служебна проверка за допустимост и основателност на исковата претенция приема за установено по делото следното, въз основа на анализ на приетите доказателства, сред които разпитани свидетели, приета техническа експертиза и писмени доказателства:

По делото не се спори, че Л. К. Ц. е собственик на недвижим имот, находящ се в [населено място], район В., ул. „полк. С. Б.” № 113, съставляващ дворно място с изградена в него двуетажна еднофамилна къща, а именно УПИ IV - 363, кв. 25, К., район В., като в полза на Т. Ц. е запазено пожизнено право на ползване върху S ид.ч. от имота. В тази насока и на л. 14 по делото е представено копие от нотариален акт № 113/1997г.

От изслушаната по делото експертиза се установява, че на място теренните условия не създават директен достъп от [улица]до УПИ V-291 и УПИ IV-363 с идентификатор 68134.1896.363 по одобрената кадастрална карта. Съществува денивелация от около 8м между по-високо преминаващата [улица]и УПИ V-291, УПИ IV-363, което формира почти вертикален откос и наклон от около 90%. Вещото лице по приетата по делото експертиза приема, че от гледна точка на вертикалното планиране на населените места това е един изключително голям теренен наклон и за големи се приемат теренните наклони над 8%. От [фирма]-П. било изготвено становище, съгласно което на около 1м северозападно от сградата в УПИ IV-363 съществува неустойчив вертикалният откос с височина 7,0-8,0м и дължина около 70,0-80,0м /лист 19 и 20 от делото/. Със Заповед № 09-50-1084/04.08.2008г. на Главния архитект на С. /лист 33 от делото/ се одобрява изменение на уличната регулация на [улица] за създаване на улица-тупик от о.к.419а до о.т.419д, кв.25, м."бул.Ц. Б. III" като със същата заповед са одобрени: изменение на плана за регулация на УПИ IV-363, V-291 и VIII-общ.; изменение на регулацията на УПИ VI-430,общ. и VII-общ. за създаване на УПИ VI-430-за ТП и КОО и VII-487, с графична част към заповедта приложена на лист 34 от делото. УПИ V-291, УПИ IV-363 имат регулационна граница с [улица] - [улица]и във връзка с транспортния достъп се създава улица-тупик от о.к.419а до о.т.419д, кв.25, м."бул.Ц. Б. III" по плана одобрен със Заповед № 09-50-1084/04.08.2008г. На място вещото лице е установило, че за поддържане на земния масив е изградена частично подпорна стена по съществуващото на място трасе на [улица]и имотната граница с УПИ VI-430,общ. Тъй като на вещото лице не са

предоставени одобрени работни проекти, експертизата не може категорично да се произнесе дали съществуващото трасе на [улица] е изградено в съответствие с необходимите габарити за този тип улица. При извършените справки в район В.-Столична община на вещото лице не са предоставени работни проекти за улица-тупик от о.к.419а до о.т.419д, кв.25, м."бул.Ц. Б. III". Според експертизата, трасето на проектираната улица-тупик от о.к.419а до о.т.419д преминава през имоти на трети лица. На лист 36 от делото е приложено писмо изх. № 1194-Л-05/09.06.2009г. на Столична община относно реализиране на улицата-тупик. Вещото лице заявява, че в район В. не са му предоставили данни относно включване за изграждане на обекта в бюджетната програма на Столична община. Според експертизата, ако бъде включена в програмата за изграждане на улицата-тупик, то трябва да се проведе процедура по отчуждаване по ЗОС или чрез дарение от съответния собственик на частите от имота му, попадащи в улицата тупик. Вещото лице е установило, че към настоящия момент НЯМА изградена улица-тупик от о.к.419а до о.т.419д, в съответствие с плана, одобрен със Заповед № 09-50-1084/04.08.2008г. На място вертикалният откос с височина около 8м не дава възможност за осигуряване на пешеходен или автомобилен достъп до УПИ IV-363 от [улица], като жалбоподателите могат само пешеходно да достигат до жилищната сграда в УПИ IV-363, преминавайки през съседните имоти. Вещото лице в заключението си разглежда кореспонденция между СО и жалбоподателите, като прави заключение, че ако бъде включена в бюджетната програма на Столична община за изграждане на улицата-тупик, то трябва да се проведе процедура по отчуждаване по ЗОС или чрез дарение от съответния собственик на частите от имота му, попадащи в улицата тупик, както и че в район В. на вещото лице не се предоставят данни за изработен проект за улицата-тупик, не се предоставят данни и за включване в инвестиционната програма на СО на улицата-тупик.

Чрез показанията на разпитани свидетели П. и П. се установяват същите факти, касаещи липса на прокарана улица до имота на жалбоподателите, като се установява, че същите са крайно затруднени при достъпа си до имота, както и че от страна на СО не се предприемат действия по прокаране на новопроектирана от 2008г улица на място, чрез която ще се осигури по-лесен и достъпен достъп до същия.

Единият от споровете, който се повдига между страните, е свързан с влизането в сила на Заповед № 09-50-1084/04.08.2008г. на главния архитект на СО. В тази връзка на л. 81 по делото е представено писмо от главен архитект на СО, съгласно което същата заповед следва да се счита за влязла в сила, като подадените срещу нея жалби са били оттеглени на 23.04.2009г.

Предвид гореизложеното и така установено от фактическа страна, съдът прави от правна страна следните изводи:

На първо място, искането до съда е да се установи бездействие на СО, което според молителите се състои в това, че СО не извършва необходимите административни и отчуждителни процедури за прилагане на уличната регулация по влязъл в сила ПУП, одобрен със заповед № 09-50-1084/04.08.2008г. на главния архитект на СО, които да доведат до реалното прокаране на новопроектирана [улица], кв.25, м."бул.Ц. Б. III". Оспорването в тази част, така както е заявено с искане да се осъди СО да прекрати това незаконосъобразно бездействие като прокара така проектирана улица, навежда на претенция с правно основание чл. 257 от АПК. Същата е искова по своя характер, като съобразно практиката на ВАС, предмет на осъдителния иск по чл. 257 от АПК е

правото на лице на конкретни фактически действия от административния орган, за които органът е задължен пряко от закона/нормативен акт . На първо място в случая Л. Ц. и Т. Ц. не посочват, кои са нормите и от кой закон, от които произтичат задълженията на СО /кой орган в нея/ да извършат претендираното действие – прокарване на улица.

Дори и обаче съдът служебно за изследва този въпрос , нормите, които уреждат прокарването на улици , се съдържат основно в ЗУТ. Съгласно чл. 14, ал.4 от ЗУТ, урегулираните поземлени имоти имат задължително лице (изход) към улица, към път или по изключение към алея в парк. А съгласно § 5, т.11 от ДР на ЗУТ, по смисъла на ЗУТ, "урегулиран поземлен имот" или "урегулиран имот" е поземлен имот, за който с подробен устройствен план са определени граници, достъп от улица, път или алея, конкретно предназначение и режим на устройство. Прави впечатление обаче, че тези норми на ЗУТ не вменят задължение за Кмета на Общината/друг орган при СО да извърши определени фактически действия. Съдът при извършена служебна проверка констатира, че липсва законова норма, която да вменява задължение на органите при общината да извършат конкретни фактически действия във връзка с прокарването на улици. След като не е налице задължение за фактическо действие, което да произтича пряко от правна норма при настъпването на определен юридически факт, не може да се поставя и въпроса за наличие на незаконосъобразно фактическо бездействие.

Изложеното налага извода, че неизвършването на действия - прокарване на улица, както и бездействие по прокарване на улица от страна на СО не би могло да се квалифицира като неоснователно бездействие на административен орган по см. на чл. 257 от АПК. За да се приеме, че са налице неоснователни бездействия, следва да бъде установено по безспорен начин неизвършването от страна на административния орган на задължение за фактическо действие, вменено му като такова с нормативен акт. След като в нормативен акт не е пряко формулирано за административен орган задължение за извършване на конкретни фактически действия, то тяхното неизвършване не може да се възприеме като бездействие по см. на чл. 257 от АПК.

Наред с това, следва да се отбележи, че прокарването на път, става с издаване на индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал.1 от АПК, който съставлява изрично волеизявление на административен орган, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани. Предмет на настоящото производство обаче не са такива волеизявления на компетентните лица:

На първо място, в случай, че жалбоподателите нямат достъп до имота си, същите могат да поискат от Кмета на СО издаване на административен акт на основание за прокарване на временен път за достъп до имота им и при мълчалив отказ на Кмета на общината да се произнесе по искането им, да обжалват мълчаливия отказ пред съда в сроковете за обжалване на мълчалив отказ, предвиден в чл. 149, ал.2 от АПК, а именно едномесечен срок от изтичане на срока, в който административния орган е бил длъжен да се произнесе. Извън сроковете за обжалване на такъв мълчалив отказ, жалбата срещу евентуален мълчалив отказ би била недопустима, а насочена срещу неоснователно бездействие за прокарване на път или временен път е неоснователна, по изложените по-горе съображения.

На следващо място, самата претенция на Ц. е заявена като „извършване на необходимите административни и отчуждителни процедури по прилагане на

регулацията по влязъл в сила ПУП". Дори и това прилагане да се именува от Ц. като незаконосъобразно бездействие, същото няма характер на такова, тъй като не се състои единствено в извършване на фактически действия, а в процедура по провеждане на процедури по отчуждаване и издаване на надлежни актове във връзка с реализирането на тези процедури. Както заявява и вещото лице в приетата по делото експертиза, трасето на проектираната улица-тупик от о.к.419а до о.т.419д преминава през имоти на трети лица. Според експертизата, ако бъде включена в програмата за изграждане на улицата-тупик, то трябва да се проведе процедура по отчуждаване по ЗОС или чрез дарение от съответния собственик на частите от имота му, попадащи в улицата тупик. Определено, реализирането на такава процедура по отчуждаване не може да се квалифицира като фактическо действие на компетентния орган при СО, за да се говори, че при нереализирането ѝ е налице незаконосъобразно фактическо бездействие.

И на последно място, съдът заявява, че когато АПК говори за „действие”, под това следва да се разбира всеки акт, извършен от държавен орган или длъжностно лице, което не е юридически акт по своята същност, а има чисто физическа изява. Това действие обаче следва да бъде в изпълнение на определена нормативна разпоредба, като определено следва да се касае за фактическо действие на държавен орган или длъжно лице, което осъществява определена служебна функция или задължение. Задължението за изграждане на пътна инфраструктура за общината произтича не от административен/нормативен акт, а от качеството ѝ на титуляр на правото на собственост на общинската пътна инфраструктура. Следователно може да се направи и заключение в насока, че общината като собственик има право да изгради съответната инфраструктура, но не и задължение, произтичащо от административна, властническа дейност, определена с нормативен акт като задължение за извършване на определено фактическо действие.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че за да бъде осъдена общината да извърши определено фактическо действие, произтичащо пряко от нормативен акт, на първо място следва да се установи наличие на такова бездействие. В случая, съдът не установява да е налице задължение за фактическо действие, произтичащо пряко от нормативен акт, поради което и липсва незаконосъобразно бездействие да се осъществи това действие. Липсата на тези елементи от фактическия състав на този осъдителен иск правят претенцията неоснователна, поради което се явява и неоснователно искането на Ц. съдът да осъди СО да предприеме действия по прилагане на уличната регулация по влязъл в сила ПУП, одобрен със заповед № 09-50-1084/04.08.2008г.на главния архитект на СО, които да доведат до реалното прокаране на новопроектирана [улица], кв.25, м."бул.Ц. Б. III" в срок до една година от постановяване на съдебния акт.

Воден от горното, АССГ в настоящия съдебен състав

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ ИСКОВА МОЛБА НА Л. К. Ц. и Т. И. Ц. против БЕЗДЕЙСТВИЕТО НА Столична община да предприеме действия по прилагане на уличната регулация по влязъл в сила ПУП, одобрен със заповед № 09-50-1084/04.08.2008г.на главния архитект на СО, които да доведат до реалното прокаране на новопроектирана [улица], кв.25, м."бул.Ц. Б. III" в срок до една година от постановяване на съдебния

акт.

Решението подлежи на обжалване пред ВАС на РБългария в 14-дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Препис от решението да се изпрати на страните по делото.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: